

Uitgave van Level

thuismakers

#02
2023

Pleegouders over loslaten

**'Alle kinderen
blijven in mijn
hart'**

INTERVIEW SERGIO VYENT
'PLEEGMOEDER MIEN HEEFT
ONS VEEL LIEFDE GEGEVEN'

RITUELEN IN BEELD
MAANDAG IS
PIZZADAG!

PLEEGVADER ISCHA
'HET KLIKT SINDS DE
EERSTE DAG'

inhoud

4. &pleegouder

Jeroen is scheepswerker

8. Heleens blik

Eerst bladenmaker, nu pleegzorgwerker

14. Mooie match

Ontdek wat een fijn thuis kan doen

22. Lezen

Door de ogen van een kind

23. Column Cas

Over afscheid nemen

24. Zeg 'ns eerlijk

Francis en Shanaya

26. Pleegouderraad

Linda en Jan zoeken een collega

27. Column Lievette

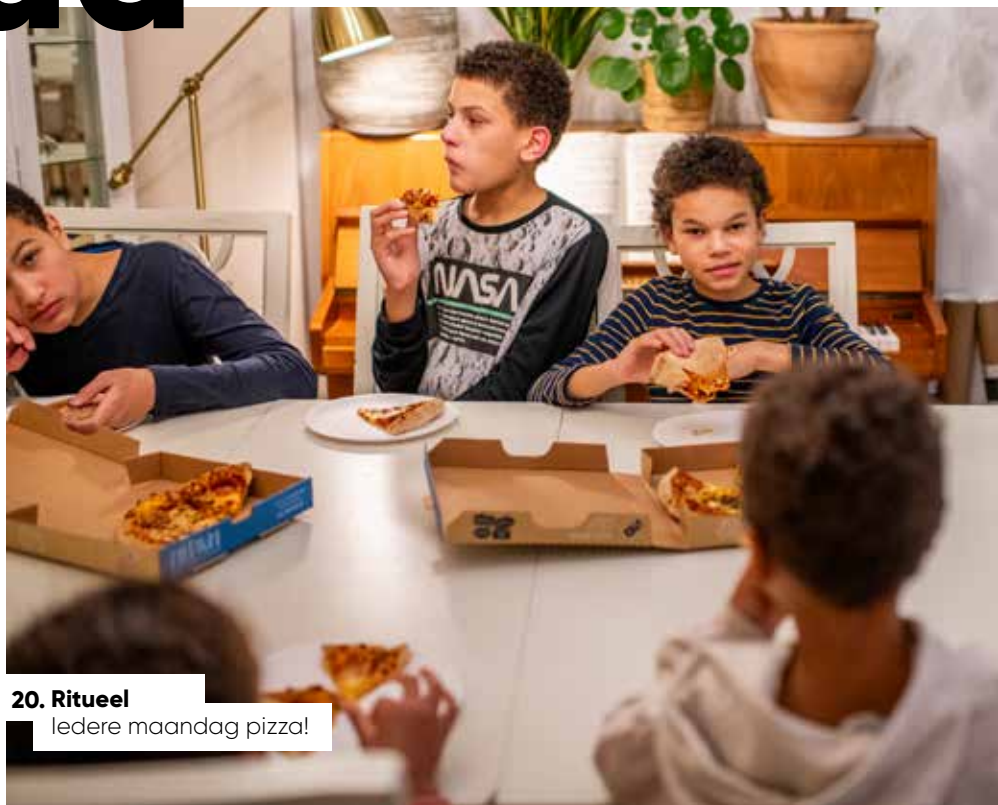
Ideaalbeeld

28. Dubbel

Over mooie en moeilijke kanten van pleegouder zijn

30. Gezinspiratie

Leuke dingen voor het hele gezin

20. Ritueel

Iedere maandag pizza!

9. In 't diepe

Themaverhaal over loslaten

6. Klaar voor de start

Bij Ischa en Samantha thuis

16. Interview

Sergio Vyent over zijn
jeugd als pleegkind

colofon

5^e jaargang nummer 2, december 2023,
ISSN: 2666-2876

Redactie

Martine Bruynooge (bladmanager),
Angela Driessen, Anna Grebel,
Marja Huijberts, Carla Kogelman,
Maaïke Koning, Saskia Kuipers, Ilse
van der Mierden, Conny Zeilstra
(hoofdredactie)

Medewerking

Met medewerking van alle betrokken
pleegouders, pleegzorgwerkers en
andere collega's voor advies, raad
en daad.

Redactieadres

Levvel, Servicepunt Pleegzorg & Verblijf
Fred. Roeskestraat 73, 1076 EC Amsterdam
020 – 5400 440
thuismakers@levvel.nl

📍 @levvelpleegzorg
📧 @levvel_pleegzorg

Thuismakers is een uitgave van Levvel
voor haar pleegouders en andere
geïnteresseerden en verschijnt 2x per
jaar. De artikelen, columns en rubrieken
vertegenwoordigen niet per se het
standpunt van Levvel. Evenmin kunnen
aan deze uitgave rechten worden
ontleend.

Overname artikelen

Overname van – delen uit – artikelen
is alleen mogelijk na voorafgaande
schriftelijke toestemming van de redactie.

Illustraties

Saskia Troccoli

Druk

de Toekomst, Hilversum

Oplage

1.800

Vasthouden en loslaten

Voor ieder kind is de eerste ontmoeting met
een onbekend gezin spannend. Wat zijn dit
voor mensen, hoe ruikt het hier, waar ga ik
slapen? Als pleegouder is het dan een
kwesitie van hard werken en proberen aan te
voelen wat er nodig is om het kind een
zachte landing te geven.

Het boek *Pleegkind* van de schrijfster Claire
Keegan, bijgesloten bij deze Thuismakers,
gaat daarover. Iedereen pakt die eerste uren
als pleegouder weer anders aan. Pleegvader
Ischa vertelt verderop in dit nummer (*Klaar
voor de start*) dat hij zich er altijd van bewust
is dat een kind liever niet bij hen thuis zou
zijn. 'We zetten de taart daarom niet op
tafel, maar proberen er wel iets positiefs van
te maken. Meestal zorgen we dat onze
dochter of een neefje of nichtje er is om
samen het huis te ontdekken. Dat is beter
dan wanneer wij dat als volwassenen doen.'

Behalve verwelkomen en omarmen gaat
pleegzorg ook over loslaten. Soms letterlijk,
maar ook figuurlijk. Zoals columniste Lieve
zegt: 'Ik realiseerde me dat ik toch een
ideaalbeeld had van een pleeggezin.
Ondanks dat we in theorie natuurlijk wisten
dat pleegzorg ingrijpend, heftig en
uitdagend zou zijn, zag ik ons tijdens het
traject ernaartoe vooral gezellig spelletjes
doen, samen eten en de dag doornemen. De
realiteit is heel anders.'

Het boek *Pleegkind* doen we u bij deze
Thuismakers graag cadeau als dank voor
alles wat u dit jaar voor pleegzorg deed. Op
welke manier u zich ook inzet, zonder u als
pleegouder zouden wij nergens zijn. Zorgen
voor (pleeg)-kinderen doen we samen.

We wensen u mooie feestdagen toe.

Conny Zeilstra

Coördinator pleegzorg & verblijf
Hoofdredacteur Thuismakers

Naam: Jeroen Pasterkamp (63)

Beroep: Elektromonteur op een scheepswerf.

Vorm pleegzorg: Netwerkpleegzorg, waarbij een kind bij een bekende en in een vertrouwde omgeving woont.

Pleegkind: Kleinzoon Charlie (9) woont sinds zijn tweede bij Jeroen en Anita, zijn opa en oma. Zelf hebben zij vier volwassen kinderen, waarvan er een is overleden, de moeder van Charlie.

Pleegvader Jeroen werkt op de werf

Tekst: Anna Grebel **Fotografie:** Maaike Koning

Jeroen is graag thuis bij Charlie, zijn pleegkind en kleinzoon, maar óók heel graag op de werf, de plek waar hij werkt. 'Hier is geen dag hetzelfde.'

Jeroen had als kleine jongen al een bootje. Toen hij oud genoeg was, ging hij bij de marine. Daar kon hij varen en iets van de wereld zien. De eerste jaren vooral onder water, want hij zat bij de onderzeedienst. Nu werkt hij dichterbij huis, op één van de grootste scheepswerven van Nederland. Het botenvirus zit in de familie. Ook één van zijn zoons kreeg een baan op de werf. En Charlie, die vaart graag een rondje mee met opa en oma.

Je voer jarenlang in onderzeeërs rond de wereld. Tegenwoordig werk je als elektromonteur op een scheepswerf. Hoe werd je ondertussen pleegouder?

'Zeven jaar geleden kwam onze kleinzoon Charlie bij ons wonen. Onze dochter, de moeder van Charlie, was ziek en kon niet goed voor hem zorgen. Zij is een paar jaar geleden overleden.'

Wat voor kind is Charlie?

'Charlie is gek op auto's en trampolines, in de zomer zit hij het liefst elke dag in het zwembad. Hij is heel lief en kan leuk spelen.'

Hoe was het om de zorg voor Charlie plots te moeten combineren met werk?

'Onze zoons woonden nog thuis toen Charlie kwam, maar waren al wel zelfstandig. Zo'n jong kind erbij verandert natuurlijk veel, maar we zijn blij dat hij er is. We hebben een druk leven en ik ben altijd wel bezig. De zorg voor Charlie kan ik daar prima inpassen. Ik werk graag. Als elektromonteur zorg ik dat op de werf alles blijft draaien. Eigenlijk is geen dag hetzelfde. We hebben natuurlijk een planning, maar er gaat ook altijd wel wat stuk, of er gebeurt iets, dat moeten we dan oplossen.'

We hebben een drijvend dok van wel 135 meter. Ik bedien de pompen waarmee zeeschepen uit het water komen voor onderhoud en reparaties. Dat vind ik mooi. Het doet me denken aan de tijd dat ik voer op onderzeeërs, toen bediende ik de afsluiters waarmee de onderzeeër onder water ging en weer boven kwam. Voor Charlie is mijn werk op de werf gewoon een baan. In de zomer gaat hij mee naar de barbecue en in de winter naar het kerstfeest.'

'Charlie vindt varen ook prachtig'

Hoe lang heb je bij de marine gezeten?

'Dertig jaar. Eerst als scheepswerktuigkundige op onderzeeërs en later als elektromonteur bij de hydrografische dienst. Met de onderzeeërs gingen we vaak op missie, dan moesten we muisstil zijn. Het was een strak regime van zes uur op, zes uur af. Na vijftien jaar ben ik overgestapt naar de hydrografische dienst. Dat is een lossere tak van de marine. We hadden wetenschappers en een laboratorium aan boord. Met dieptemetingen brachten we de zeebodem in kaart om zeekaarten te maken. Zo kwam ik op veel plekken in de wereld, zoals de Caraïben.'

Houdt Charlie ook van varen?

'Zeker, hij vindt het prachtig. Afgelopen zomer huurden we op vakantie een bootje. Dat beviel zo goed, dat we een sloepje gaan kopen. Die leggen we neer bij ons huis in Westzaan. Vanaf daar gaan we mooie tochtjes maken.' ■

‘Zo gezellig, nog een tiener in huis’

Pleegouders Ischa en Samantha vinden het leuk om tieners in huis te hebben. Gelukkig kunnen dochter Ilana, pleegzoon Jayson en pleegdochter Meyra, die sinds dit voorjaar bij het gezin in Edam woont, het goed vinden. Samantha: ‘Op vakantie gingen de kinderen samen shoppen. Bleven wij buiten, gevels kijken, dat vinden wij dan weer leuk.’

Tekst: Martine Bruynooge **Fotografie:** Maaïke Koning

Naam: Ischa (46) en Samantha (44) uit Edam. Dochter Ilana (17) woont op zolder.

Beroep: Ischa is docent op een vmbo en Samantha is woonbegeleider bij een verzorgingstehuis voor mensen met niet-aangeboren hersenletsel.

Pleegouders van: Meyra (11) en Jayson (14) die tijdelijk bij ze woont.

Hobby's: Het gezin is graag op de nabijgelegen boerderij van familie, de kinderen houden van shoppen én ze zijn graag met z'n allen thuis aan het rommelen.

Ischa: ‘De pleegzorgwerker dacht dat Meyra hier wel goed zou passen. Dat heeft ze goed gezien. Het klikt sinds de eerste dag. We wilden ons huis het liefst openstellen voor een tiener. Er hebben hier ook twee zusjes gewoond, een halfjaar. Ze waren drie en zes jaar. Heel lieve meiden, maar op die leeftijd hebben ze echt nog veel hulp en verzorging nodig.’

Samantha: ‘Toen de zusjes weer terug waren naar hun familie, hebben we gezegd: wij gaan vanaf nu voor tieners. Die fietsen zelf naar school, kleden zichzelf aan. Dat past beter bij waar we als gezin nu staan. Onze dochter is al zo groot.’

Ischa: ‘We hebben verschillende pleegkinderen gehad. We starten eigenlijk altijd op dezelfde manier op. Als een kind komt kennismaken, helpen Ilana en haar nichtjes, die dan gezellig op bezoek komen, om ze zich thuis te laten voelen. Nemen ze ze lekker mee naar boven, enzo. Dat werkt goed.’

‘Het klikt sinds de eerste dag’

Samantha: ‘De eerste dag mogen ze kiezen wat ze willen eten. Meestal iets met een P, haha.’

Dochter Ilana (rechts) heeft haar best gedaan om haar pleegzusje en -broer zich snel thuis te laten voelen.

'Ook deze pubers vinden het lastig om de vaatwasser te vinden, haha'

Meyra, vanaf de bank: 'Nee hoor, we aten iets met bonen en naanbrood toen ik hier voor het eerst at!'

Samantha: 'O ja, jij mocht kiezen toen we elkaar de tweede keer zagen en naar Nemo gingen. Toen gingen we naar de Mac! Ook lekker.'

De eerste dag

Ischa: 'We zorgen dat de eerste dag zo prettig mogelijk is voor een nieuw pleegkind, maar het is nu ook weer niet zo dat we een taart op tafel zetten en er een feestje van maken. Dat is het niet. Ze zijn heel erg welkom en we zijn blij dat ze er zijn, maar pleegkinderen zouden hier

natuurlijk het liefst niet zijn.'

Samantha: 'We houden het verder zo luchtig mogelijk en doen de dingen die we altijd doen.'

Ischa: 'We gaan graag naar de boerderij van familie. Meyra houdt gelukkig ook van de dieren. Ze is dol op de paarden.'

Samantha: 'Verder zijn we echt een puberhuis. Erg gezellig. Ilana, Jayson en Meyra houden van shoppen. Toen we op vakantie waren, gingen de kinderen samen de winkel in en bleven wij buiten, gevels kijken, dat vinden wij dan weer leuk. Het enige nadeel van pubers is dat ze zo'n rommel maken. Ze vinden het

bijvoorbeeld vaak heel moeilijk om de vaatwasser te vinden.'

Ischa: 'Dan maken we een foto van de vuile vaat en appen die naar ze. Dan komen ze snel naar beneden om het op te ruimen, zonder mopperen, dat dan weer wel.'

Samantha: 'Je hoort het al, we zijn gewoon een heel normaal gezin, haha.' ■

De namen van Meyra en Jayson zijn gefingeerd.

Heleens blik

Persoonlijke ervaringen van een pleegzorgwerker

'Het leuke aan dit werk is dat je overal komt'

Tekst: Martine Bruynooge

Fotografie: Maaike Koning

Heleen (in het blauw) thuis bij een pleeggezin.

Jarenlang werkte Heleen Peverelli (53) als hoofdredacteur van Yoga Magazine. Toen het werk bij het magazine op z'n eind liep, stapte Heleen 'eindelijk' over naar de jeugdzorg. Ze is als zij-instromer nu pleegzorgwerker bij Level.

'De interesse voor pleegzorg ontstond toen ik zelf kinderen kreeg. Dan legde ik mijn baby in haar wiegje en dacht ik aan de kinderen die misschien geen veilige plek hadden. Later werden we een pleeggezin en deden aan kortdurende opvang. Kinderen kwamen en gingen. Dat was intensief maar mooi om te kunnen doen. Al die tijd hield ik in mijn achterhoofd dat ik ook méér kon doen.

'Dat zo'n meisje dóór kan, dat geeft me energie'

Toen ik afscheid moest nemen bij Yoga Magazine begon ik serieus na te denken over werken in de jeugdzorg.

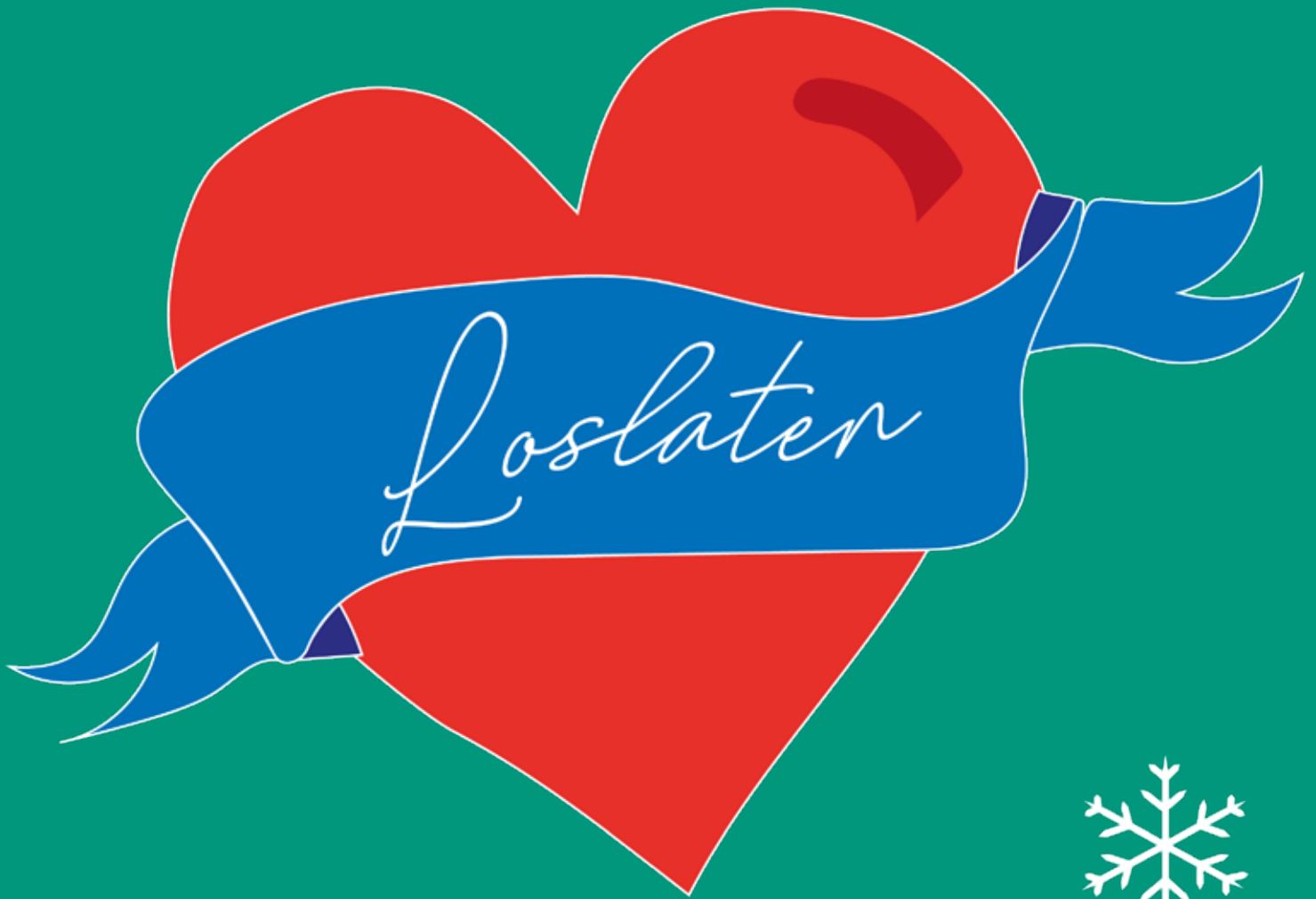
Na een traject voor zij-instromers, dat ik verkort kon doen omdat ik psychologie heb gestudeerd, werk ik nu met veel plezier als pleegzorgwerker.

Ik begeleid nu achttien kinderen. Het werk is best complex. Je hebt met zoveel partijen te maken: ouders, pleegouders, het jeugdteam, collega's, school, gedragswetenschappers, jeugdbescherming. Hoe lopen de lijnen, wat is een volgende stap, hoe help ik pleeggezinnen en kinderen verder? Het leuke aan dit werk is dat je overal komt. Je zit thuis op de bank bij mensen met verschillende achtergronden, culturen. Het gaat over hun leven, over kinderen. Dit voelt vergeleken met het redactiewerk wel meer als de échte wereld.

Laatst had ik een pleegkind van dertien zonder zwemdiploma. Het lukte om via het Jeugdfonds

Sport & Cultuur de zwemlessen vergoed te krijgen. Dan doe je iets heel concreets waardoor zo'n kind weer verder kan. Ik heb pas ook een meisje met een dwangstoornis kunnen helpen. Samen met de gedragswetenschapper hebben we de juiste hulp voor haar kunnen regelen. Dat zo'n meisje dóór kan, dat geeft me energie.

Het was best moeilijk om mijn oude werk voorgoed achter me te laten. Nu, een paar jaar later, ben ik blij dat ik in deze nieuwe wereld een kans heb gekregen. Als hoofdredacteur van een redactie draait alles om jou. Nu ben ik één van de velen en niemand zit écht op je te wachten. Voor de meeste pleegouders, die dat al lang zijn, ben jij de zoveelste in de rij. Een band opbouwen en het verschil maken duurt wel even, maar het kan. Ik heb de tijd en ga niet meer weg.'

Over omarmen en soms weer laten gaan

Tekst: Ilse van der Mierden

Illustraties: Saskia Troccoli

Verwachtingen over jezelf als pleegouder, ideeën over opvoeden, en soms het kind zelf. Als pleegouder moet je kunnen loslaten. Maar hoe doe je dat? 'Loslaten is emotioneel. Je moet jezelf in een ondergeschikte rol zetten. En dat is lastig.'

Toen Esther de kleine Camilla, dertien maanden en met grote bruine ogen, voor het eerst zag, realiseerde ze zich meteen: nu ben je bij me, maar straks moet ik je weer loslaten. Ook al was ze als crisispleegouder voorbereid op een afscheid, toen Camilla na ruim een jaar inderdaad terugging naar haar ouders, viel het Esther zwaar, ook al was ze als crisispleegouder voorbereid op een afscheid. 'De ouders deden er alles aan om weer voor hun dochtertje te kunnen zorgen en kregen veel hulp. Ik stond er helemaal achter dat Camilla weer terugging. Maar het was ons eerste pleegkindje. Het afscheid was heel moeilijk. Alsof je een beetje doodgaat.' Gelukkig wilden de ouders van Camilla graag contact houden. Samen met haar twee dochters ging Esther twee keer per jaar op bezoek. Op een gegeven moment herkende Camilla hen steeds minder goed. 'Ook haar moeder merkte dat. Zij hield het contact meer in stand voor ons dan voor Camilla. Toen zei ik: 'Ik denk dat we niet meer moeten komen.' We hebben letterlijk tegen elkaar gezegd: dan is het goed zo.'

Terug naar de ouders

In totaal ving Esther de afgelopen tien

jaar negen kinderen op. 'Elk kind dat komt sluit je direct in je hart, daar ontcom je niet aan. Bij sommigen zit dat gevoel diep. Dan is het loslaten lastig, ook al weet je bij crisisplaatsingen dat een kindje weer weggaat. Gelukkig zijn ze allemaal terug naar de ouders gegaan en had ik daar altijd een goed gevoel over. Het zou voor mij denk ik anders voelen als ik niet het vertrouwen heb dat het kindje veilig is.'

Esther probeert van ieder afscheid een fijn moment te maken, met koffie, taart, een cadeautje en een foto-boekje met een toekomstwens voor het kind. 'Dat is het minste wat je voor ouders en het kind kan doen. Voor mezelf is het ook een belangrijk onderdeel van het afscheidsritueel. Ik heb ook een eigen boek met foto's van alle kinderen, geschreven tekst en de data waarop ze gekomen en weggegaan zijn. Dit boek kijk ik zo nu en dan in, met kerst bijvoorbeeld, als de kinderen en kleinkinderen er zijn. Ze blijven in mijn hart.'

Rouwproces

Gedragswetenschapper Marije van der Meulen van Levvel weet hoe moeilijk loslaten voor pleegouders kan zijn. 'We vragen ze het kind te

beschermen, te verzorgen, onvoorwaardelijk van het kind te houden en het daarna vaak weer gedeeltelijk los te laten. Dat is nogal wat,' legt Marije uit. 'Je kunt het vertrek van een pleegkind vergelijken met een rouwproces. Als het pleegkind in een ander pleeggezin gaat wonen, omdat het in je eigen pleeggezin om welke reden dan ook niet is gelukt om goed voor het kind te zorgen, dan kan er naast rouw ook een gevoel van falen optreden.'

Crisispleegouders Tanja en Hassan kennen dat gevoel. Hun eerste pleegkind Noah, destijds zeven maanden, werd gebracht met de vraag of hij eventueel tot zijn achttiende zou kunnen blijven. 'We hadden ons opgegeven als crisispleeggezin met de mogelijkheid tot langdurige opvang, dus we zeiden direct ja,' vertelt Tanja. 'Juist omdat we niet vinden dat een pleegkind van gezin naar gezin moet hoppen.'

Met Noah ging het in het begin goed. Hij ontwikkelde zich razendsnel, binnen een mum van tijd kon hij kruipen en lopen. Maar toen begon hij vanuit het niets hard te gillen. Tanja: 'Overdag, 's nachts. Uren achter elkaar. Onze twaalfjarige zoon, die autisme bleek te hebben, zat steeds vaker huilend

'Afscheid nemen van ons eerste pleegkindje was heel moeilijk'

op de bank met zijn handen over zijn oren. Ook onze energie raakte op. En toch bleef ons gevoel: we willen voor dit jochie zorgen. Uiteindelijk heeft de pleegzorgwerker de knoop doorgesnakt. Noah werd na elf maanden in een ander pleeggezin geplaatst.'

Gevoel van falen

Hoe pittig het ook was geweest, Tanja en Hassan vonden het moeilijk om Noah los te laten. 'We waren zijn veilige haven. Ik heb gesmeekt om het niet te doen. Ik was intens verdrietig, ik wilde hem niet loslaten én het voelde alsof we gefaald hadden. Dit was zo niet wat we wilden,' blikt Tanja terug. 'Om het afscheid te verwerken hebben we goede gesprekken met onze pleegzorgwerker gevoerd. Dat hielp. En de nieuwe pleegmoeder stuurde me foto's. Niet te vaak, maar precies genoeg.'

Pas toen ze zelf weer in rustiger vaarwater terecht kwam, zag Tanja hoe gestrest ze was geweest. En dat het met haar gezin niet goed ging. Tanja: 'Ik heb nog wel gedacht: waarom lukt het hen wel en ons niet? Maar in het andere pleeggezin was er meer hulp van de eigen volwassen kinderen. Die kennis hielp ons gevoel van falen te verminderen. We hebben ruim een half jaar de tijd genomen voordat we ons weer beschikbaar stelden.'

Marije ziet vaker dat pleegouders zich schuldig voelen als een plaatsing niet lukt. 'Dit is ontzettend verdrietig, want pleegouders hebben meestal gedaan wat ze kunnen. Belangrijk bij

'Eeder kind dat komt, sluit je direct in je hart. Daar ontkom je niet aan'

'Het vertrek van een pleegkind kun je vergelijken met een rouwproces'

een overplaatsing is als pleegouders alsnog een positieve factor in het leven van het pleegkind kunnen blijven. Mijn advies bij een overplaatsing is: praat erover met je pleegzorgbegeleider en vraag steun van familie of andere pleegouders. Je pleegzorgwerker kan je in contact brengen met pleegouders met dezelfde ervaring.'

Altijd gezellig

Als pleegouder ben je vaak onderdeel van een heel netwerk om een kind heen. Dat maakt dat je de regie over je gezinsleven soms niet helemaal in de hand hebt. Joyce en haar gezin weten daar alles van. Toen Danique (toen 9) drie jaar geleden bij hen kwam wonen,

was dat in het kader van langdurige pleegzorg. 'Wat we ons niet hadden gerealiseerd, was dat we niet alleen te maken hadden met Danique, maar ook met haar opa's, oma's en vriendinnen. En haar vader, die gedetineerd was en Danique iedere week spreekt. Hij kon daar nogal dwingend in zijn. Het vroeg om flexibiliteit. Wat ons hielp om weer wat controle te pakken was steeds teruggaan naar de vraag: wat is het belang voor Danique en welke beslissing helpt haar?'

Ook met Daniques moeder, waar Danique regelmatig naartoe ging, moest Joyce rekening houden en haar verwachtingen bijstellen. Joyce: 'Op een dag vroeg ze om uitbreiding van

het aantal bezoeken. We zijn daarin meebewogen. Op een gegeven moment wilde ze zelfs drie dagen per week voor Danique zorgen. Dat vonden we lastig. Danique zou immers langdurig bij ons blijven en bij ons opgroeien. Bovendien was de overgang van het ene gezin naar het andere groot. Bij haar moeder was het gezellig en mocht alles. Als Danique bij ons terugkwam en weer in de structuur moest, was ze verdrietig. Een voorwaarde voor uitbreiding werd dat de moeder Danique ook moest opvoeden. Dat ging mis. Zodra haar moeder grenzen aangaf, ging Danique er net zo lang tegenin tot ze toegaf. Danique werd zelfs agressief. Wij konden het niet

geloven, totdat we het een keer aan de telefoon hoorde en haar moeder ons om hulp vroeg. We zijn haar moeder op afstand gaan coachen. De opvoeding ging iets beter. Levvel ging akkoord met verdere uitbreiding, maar wel als er zicht was op volledig thuis wonen. Wij wilden geen co-ouderschap aangaan. De opvoed- en leefstijlen lagen te ver uit elkaar, dat zou voor Danique telkens een cultuurshock zijn.'

Altijd welkom

Inmiddels woont Danique volledig bij haar moeder, met ouderbegeleiding. Joyce: 'Als afscheid gaven we haar een herinneringsboekje met foto's en hebben we gezegd dat we blij voor haar zijn dat ze naar haar moeder kon, en dat ze hier altijd welkom is. Daarna hoorden we vijf maanden niets. Laatst appte ze ineens dat ze wilde afspreken, we gaven meteen data door, maar ze reageerde niet meer. We hopen natuurlijk iets te horen, maar we laten het aan haar om contact op te nemen. Het moet geen moeite zijn.'

Joyce is nu blij dat Danique weer bij haar moeder woont. 'Het was emotioneel, maar je moet jezelf in een ondergeschikte rol zetten. Dat is in het begin lastig. Als het gaat om ontwikkeling en kansen voor de toekomst,

dan denken we dat Danique bij ons goed af is. Maar als het gaat over haar eigenheid, dan hoort ze bij haar moeder te zijn. In de basis hoort een kind daar waar het geboren is. Als ik bedenk dat een moeder vecht voor haar kind, dan denk ik: ik zou hetzelfde doen. Ik vind het ook superknop dat ze de beslissing heeft genomen om te zeggen: ik kan het niet. Dat maakt ook dat wij denken dat ze de hulp aanpakt die er is om te laten zien dat ze het nu wel kan. We zien dat ze het allerbeste voorheeft met haar dochter. Het is in het belang van Danique dat wij haar loslaten. We hebben haar 2,5 jaar opgevangen en zeker iets meegegeven waar ze in de toekomst

iets aan heeft. Dat maakt het makkelijk om er positief op terug te kijken. Inmiddels staan we weer open voor pleegzorg. We staan er nu wel anders in, meer als: wat kunnen we bijdragen? In plaats van: we gaan fulltime en voor altijd voor een kind zorgen.' ■

De namen van de kinderen zijn vanwege privacy gefingeerd.

Meer lezen?

Bij elkaar blijven, verhalen over pleegzorg en de verbinding die blijft. Yvonne Aartsen, John Goessens, Marieke Klein Entink.

Leren loslaten? Dit kan helpen:

- Kun je gedrag van ouders moeilijk loslaten? Verplaats je in de ouder. Kijk achter het gedrag.
- Neem je afscheid van een pleegkind? Rituelen kunnen helpen, zoals het maken van een herinneringsboekje, voor jezelf en voor het kind.
- Loslaten is een rouwproces. Geef jezelf de tijd.
- Bedenk dat jij gedaan hebt wat jij kon.
- Bekijk of je een positieve factor in het leven van een pleegkind kan blijven.
- Praat met je pleegzorgbegeleider over je gevoelens.
- Vraag steun aan familie of andere pleegouders. Je pleegzorgwerker kan je in contact brengen met ouders met dezelfde ervaring.

'Dat Danique nu weer bij moeder woont was emotioneel, maar je moet jezelf in ondergeschikte rol zetten'

Ontdek wat een fijn thuis kan doen

Welk pleeggezin past het beste bij een kind? En vice versa? Natuurlijk proberen we bij Levvel altijd de állerbeste match te maken voor pleegkind en pleeggezin. Als het lukt, mondt dat vaak uit in iets heel moois. Lees hier voor wie we de afgelopen maanden een (tijdelijk) tweede thuis vonden.

'Zijn moeder is blij dat Jason nu bij dit pleeggezin is'

'Voor Jason (8) zijn we op zoek gegaan naar een pleeggezin waar hij kan opgroeien. Zijn moeder heeft de moedige beslissing genomen dat het beter voor Jason is als hij ergens anders opgroeit. Ze kan helaas niet volledig voor hem zorgen,' vertelt Myef Nijen Twilhaar van Levvel. 'Samen met zijn moeder hebben we een 'eisenpakket' opgesteld, een lijst met voorwaarden waar eventuele pleegouders zeker aan moesten voldoen. Na wat zoekwerk hebben we een plekje gevonden. De wienperiode is in samenspraak met moeder gegaan. Nu woont Jason al een aantal maanden bij het gezin. Het gaat goed met hem. De wisseling van school heeft hem gelukkig ook heel goed gedaan.

Het fijne voor Jason is dat hij zijn moeder met duidelijke regelmaat ziet. Dat geeft rust. Er zijn goede afspraken gemaakt en zijn moeder komt ook bij hem thuis. Moeder is vooral ook erg blij dat ze deze mensen in haar leven heeft gekregen voor haar zoon.'

Myef Nijen Twilhaar is consulent pleegzorg in de regio Amsterdam Oost, Zuid/Oost en Gooi en Vecht.

Lina kon ook na de vakantie in het gezin blijven

Net voor de zomer meldde een alleenstaande pleegmoeder zich bij Levvel. Ze heeft een zoon van zeven jaar en gaf aan dat ze ruimte had voor een weekendplaatsing. Ze had tevens aangegeven dat ze graag in de zomer een vakantieplaatsing wilde doen voor één of twee weken. "Daar waren we blij mee, want we waren op dat moment voor Lina, een meisje van drie, bezig met een weekend- en vakantieplaatsing om een jonge

alleenstaande moeder te ondersteunen," vertelt Saskia Kuipers van Levvel. "De wens was om de moeder te ontlasten voor een paar dagen per week zodat Lina ook nog deels bij haar moeder kon zijn gedurende de vakantie. Na een leuk matchingsgesprek heeft Lina kennisgemaakt met de pleegmoeder thuis. Deze pleegmoeder heeft na het wentraject het meisje wekelijks drie dagen opvangen. Na de

vakantieplaatsing gaat ze nu om de week een heel weekend naar de pleegmoeder toe om vooral een leuk en gezellig weekend te hebben. De eigen moeder heeft dan alle tijd voor zichzelf en kan dan bijkomen van de zorg voor haar dochtertje."

Saskia Kuipers is trainer en onderzoeker/consulent weekendpleegzorg.

En verder....

...vonden we een plek voor **Ahmed (14) en zijn zusje Amira (9)**. Voor hen zocht het team van Levvel Pleegzorg de afgelopen maanden een weekend- en vakantiepleeggezin om een weekend per drie weken heen te kunnen gaan. Hun moeder is alleenstaand en heeft het soms zwaar met de opvoeding van deze twee lieve, maar drukke kinderen. Ze heeft geen vervoer dus zochten we een weekendpleeggezin in de buurt of een pleegouder die bereid was de

kinderen op vrijdag op te halen en op zondag weer terug te brengen. Gelukkig was er een weekend-pleeggezin beschikbaar die ze een weekend per drie weken kon opvangen en ook nog bereid is om ze te halen en te brengen.

... waren we voor **Chayenne (11)** al geruime tijd op zoek naar een weekendpleeggezin in de buurt van haar school waar ze één of twee

weekenden per maand heen kan gaan en in de vakanties om de overbelaste ouders te ondersteunen. Soms is er ook doordeweeks behoefte aan wat meer verlichting en hoe fijn is het dat het weekendpleeggezin dat we vonden dit ook wil bieden. Chayenne kan indien nodig doordeweeks bij het weekend-pleeggezin logeren en gaat dan vanuit daar naar school.

Jouw huis een tweede thuis?

Tijdens de Week van de Pleegzorg in november is de nieuwe landelijke campagne 'Jouw huis een tweede thuis' gelanceerd. Doel is het werven van nieuwe pleeggezinnen. Alleen al bij Levvel zijn er zeker 150 nieuwe gezinnen nodig om kinderen goed te kunnen plaatsen. Weet je iemand in je omgeving? Wijs ze op levvel.nl/pleegzorg

**JOUW
HUIS
EEN 2^E
THUIS**

'Houden van is ook loslaten'

Sergio Vyent, bekend van tv, over zijn jeugd als pleegkind

Sergio Vyent (53), voormalig gastheer van tv-programma First Dates, groeide deels op in een kindertehuis en een pleeggezin. Zijn vader zag hij niet. Het gedrag van zijn moeder was grillig: ze nam Sergio en zijn zus net zo plotseling mee als ze ze weer terugbracht. Onlangs verscheen zijn boek *Het land van onverwagt*, over de zoektocht naar zijn roots.

Tekst: Ilse van der Mierden **Fotografie:** Coco Duivenvoorde en privé-archief

Zijn jonge jeugd brengt Sergio door in kindertehuis Amstelstad in Amsterdam. Als tiener woont hij bij pleegmoeder Mien in het Brabantse Waalre. Naar zijn Surinaamse voorouders is hij, in tegenstelling tot zijn zus, nooit nieuwsgierig. Totdat zijn moeder overlijdt. Sergio reist naar Suriname, ontmoet familie en ontdekt het bijzondere koloniale verleden van zijn voorouders. Over zijn jeugd en deze zoektocht gaat zijn boek.

Je schrijft dat je mooie, maar ook nare herinneringen hebt aan je moeder. In het boek wijt je haar gedrag aan onmacht. Wat bedoel je daarmee?

'Binnen onderdrukte culturen, waarvan de Surinaamse er één is, werd fysiek geweld gebruikt om iemand te corrigeren. Ik denk dat die manier van corrigeren de cultuur is ingeslopen en een erfenis is geworden. Dat is wat mijn moeder gewend was. Er is haar niet geleerd om een dialoog aan te gaan, om als er iets is, met elkaar om de tafel te gaan zitten en elkaar te vragen: hoe gaan we dit oplossen? Dat zat er gewoon niet in bij mijn moeder.'

Jij draagt die erfenis in zekere zin ook mee. Maar jij ziet jezelf niet als onmachtig. In tegendeel: uit je levensverhaal blijkt dat je voor je eigen gedrag juist veel verantwoordelijkheid neemt. Hoe komt dat?

'Mezelf verantwoordelijk maken, het gevoel hebben dat ik controle over de

situatie heb, daar put ik kracht uit. Ik heb dat gevoel al jong geïnternaliseerd. Het is mijn basis geworden. Terwijl je als je jong bent eigenlijk helemaal niet zoveel grip op je leven hebt.'

'Het gevoel van 'ik zal wel weer weg moeten' zat bij mij heel diep'

Vooraf in jouw situatie niet. Je moest maar zien wie die dag de groepsleider was, en met welke kinderen je samenleefde. Je moeder kwam af en toe onaangekondigd langs en vertrok dan weer met onbekende bestemming voor onbekende tijd.

'En daarom had ik dat gevoel van controle juist nodig. Anders voel je alleen maar onmacht en ga je je een slachtoffer voelen. En daar krijg ik echt een rilling van over mijn rug. Want ik ben geen slachtoffer. Hoe mijn situatie ook is geweest. De keuze die ik maak, daar ben ik verantwoordelijk voor. En als het geen goede keuze is, dan kan ik alleen mezelf aankijken en niemand anders.'

Na Amstelstad woon je korte tijd bij de vader van je halfbroertje. Op je elfde neem je in je eentje de trein van Amsterdam naar Eindhoven en meld je

je bij de kindbescherming. Je dacht dat er geen plek meer voor je was omdat er thuis een baby kwam. Later kwam je erachter dat dat niet het geval was.

'Bij mij zat het gevoel van 'ik zal wel weer weg moeten' zo diep, dat ik maar de controle over mijn eigen leven nam. Ik wist niet wat me in Eindhoven te wachten stond, maar ik wist wel dat ik niet terug wilde naar het kindertehuis. De kindbescherming heeft me bij Mien ondergebracht.'

Het gaat ook over invullen van iets dat niet gezegd is.

'Klopt. Ik was er heilig van overtuigd dat de vader van mijn halfbroertje zei dat er geen plek meer voor me was. Dat is waarom ik nu met mijn eigen kinderen, mijn zoon van negentien en mijn tweeling van negen, heel bewust communiceer. Toen mijn zus in 2020 overleed aan een herseninfarct was ik zo intens verdrietig... toen heb ik mijn twee kleintjes apart genomen en gezegd: 'papa kan soms even kortaf zijn. Of overweldigd door verdriet. Maar dat ligt niet aan jullie. Als jullie iets niet goed doen dan hoor je het van mij.' Het is mijn verantwoordelijkheid om dat aan hen te communiceren. Dat heb ik vroeger heel erg gemist.'

Heb je hier als volwassene nog wel eens last van? Dat je afwijzing voelt terwijl die er niet is?

'Nee, door mijn pleegmoeder Mien is

Sergio (links) en zijn zus.

die onzekerheid voor een groot deel weggenomen. Door rust, reinheid, regelmaat en vooral heel veel liefde. Die liefde heeft mij geholpen om uit de ellende en onzekerheid te komen die ik daarvoor had. Ik ben echt op een heel goed moment bij haar binnengekomen. Ik was elf en stond aan de rand van de puberteit, het moment dat je je gaat vormen. Mien heeft me voorbereid op de toekomst. Ik realiseer me nu ik zelf kinderen heb hoe groot die taak is. Het hoort natuurlijk bij het ouderschap. Maar voor Mien ging dat nog een stapje verder. Ze heeft zoveel liefde en aandacht gegeven. Misschien nog wel meer dan ouders normaal zouden geven. Mien staat echt aan de basis van hoe ik nu ben. Dat ik open sta voor de wereld en niet onzeker ben over mezelf. En dat heeft ze bereikt door er te zijn. Dat klinkt simpel. Maar dat is wel het voornaamste.'

'Mijn oudste zoon Marius zei dat laatst ook heel mooi over mij en zijn moeder, mijn ex-vrouw: 'jullie zijn er voor mij'. Toen wij gingen scheiden zijn we een jaar in therapie gegaan, puur om er na de scheiding samen voor onze zoon te kunnen zijn. Ik had het toen zwaar. Ik had me voorgenomen het anders te doen dan mijn ouders, en toch ging de relatie stuk. En ik verloor een liefde. In

therapie hebben we geleerd onze eigen ego's en eigen verdriet en pijn opzij te zetten. Marius was onze *common ground*. Ik ben er trots op dat we er nu beiden voor hem zijn.'

Mien is inmiddels overleden. Wanneer heb je haar voor het laatst gezien?

'Toen ze 75 werd. Dat was de eerste keer sinds ik het huis uit ging, naar het CIOS in Sittard. In de weekenden ging ik niet naar huis zoals andere studenten. Ik dacht: ik moet het vanaf nu zelf doen. Maar ik was net achttien. En dan valt alles weg, van de één op de andere dag. Dat was een zware periode. Toen merkte ik: ik sta er echt alleen voor. Geen ouders waar je in het weekend mee kan praten, of die je ondersteunen. Nog even wat rust en regelmaat had mij wel geholpen. Of een goede maatschappelijk werker.'

'Pleegmoeder Mien staat aan de basis van wie ik nu ben'

Toen ik Mien na al die jaren weer zag waren we blij elkaar te zien, maar ze zei ook: het is niet erg dat we geen contact meer hebben gehad. En dat voelde ik destijds ook zo. Het was helemaal goed. Houden van is ook loslaten. Durven loslaten. En dat heeft ze gedaan.'

'Ik denk dat het belangrijk is om pleegkinderen de ruimte te geven. Om ze los te laten. Ook als ze bijvoorbeeld op zoek gaan naar waar ze vandaan komen. Die nieuwsgierigheid had ik als kind niet, maar mijn zus wel. Het is belangrijk dat pleegouders dat niet zien als 'heb ik het niet goed gedaan?' Nee, je doet niets verkeerd. Die behoefte heeft niets met jou te maken. Geef de ruimte voor die zoektocht. Ook als je beren op de weg ziet.'

Je bedoelt dat de zoektocht tegen kan vallen?

'Ja. Op sommige vragen krijg je misschien geen antwoord. En je kan de deksel op je neus krijgen. Jij ziet dat als volwassene misschien wel aankomen en je wil je pleegkind daartegen beschermen. Maar geef het kind de ruimte om het zelf te ervaren, om zelf antwoorden te vinden. En heb vertrouwen in de keuzes die je kind daarna maakt.'

Jij kreeg zelf pas de behoefte om je familiegeschiedenis te onderzoeken toen je moeder overleden was, in de zomer van 2021. In je boek vertel je dat zij een blokkade was. Kun je dat uitleggen?

'Ik heb altijd van haar gehouden. Maar ik moest al jong voor mezelf kiezen, en heb het contact met mijn moeder afgehouden. Uit zelfbescherming. Als ik familie had bezocht terwijl zij nog leefde, dan zou mijn moeder zich er op de één of andere manier mee gaan bemoeien. Of anderen zouden zeggen: 'Ik heb je moeder nog gesproken.' Ik wilde die gesprekken niet aangaan, om de kleine Sergio te beschermen. Toen ze overleed was dat voor mij een soort opluchting. Het gaf een vorm van vrijheid. Ondanks dat ik altijd van haar gehouden heb. Dat heb ik ook op haar begrafenis gezegd.'

Wat wilde je uit deze zoektocht halen?

'Ik ging er open in. Ik zie het achteraf zo: alsof je Triviant aan het spelen bent en je mist nog één partje. Het bruine partje, geschiedenis. Zonder dat partje kun je gewoon doorspelen. Als je op die kleur komt, en je weet het antwoord op de vraag niet, dan speel je verder. Ik bedoel dus: er is niks mis met mij. Maar nu, na die zoektocht, nu ik antwoorden heb over mijn geschiedenis, voel ik dat dat vakje gevuld is. Het was geen gemis, maar het is nu wel een verrijking. Een cadeautje aan mezelf.'

'Mijn kinderen dachten dat de wereld bij mij begon, maar nu kennen ze hun familie'

In welke zin heeft het je verrijkt?

'Ik heb mijn oudtante Claudette leren kennen. Zij wist heel lang niet eens van mijn bestaan. En mijn tante Olga, die me nu elke ochtend een berichtje stuurt. Onlangs werd ze 95, en er waren meer dan 200 man. En dat is dan allemaal familie! Van wit tot heel donker. En mijn kinderen waren er ook. Die dachten dat de wereld bij mij begon, maar daar zagen ze: deze mensen zijn ook allemaal familie. Je bent ineens onderdeel van een groter geheel. Toen ik het niet zag, wist ik het niet. Maar nu ik het zie denk ik: wauw, wat bijzonder!'

Was het vaderschap ook aanleiding voor je zoektocht?

'Zeker, vooral na het overlijden van mijn zus. Zij was veel met onze familie bezig. Zij was de loopplank naar mijn ouders en voorouders. Nu ben ik dat voor mijn kinderen. Ze kunnen me alles vragen en ik heb veel antwoorden. Ik vind het heel fijn dat we het er met elkaar over kunnen hebben.'

Sergio ontmoet familie in Suriname.

In het begin van het boek schrijf je: ik ga misschien ontdekken hoe ik me verhoud tot mijn voorouders. Wat is het antwoord daarop?

'De Vyents zijn eigenwijs. Standvastig. Ze staan voor hun zaak. Daar zie ik mezelf wel in terug. Door die houding hebben zij een deel van de houtplantage gekocht waar zij als slaafgemaakten altijd op gewerkt hadden. Van slaafgemaakten werden zij, na afschaffing van de slavernij huurder van het land, en uiteindelijk eigenaren. Ze maakten de afspraak dat als het lukte om de plantage te kopen, het land behouden blijft voor nakomelingen en de daaropvolgende generaties. Dat land is het land van Onverwagt, dat nu van mij is. En straks voor mijn kinderen.'

Weet je al wat je gaat doen met het land?

'Nee, nog niet. Toen ik daar tien jaar geleden voor het eerst rondliep, en het zand door mijn handen liet gaan, moest ik alleen maar huilen. Dat ik dit heb gekregen van mijn voorouders! Ik heb zoveel meer respect voor hen gekregen, en een groter besef van waar zij allemaal voor hebben moeten vechten. Wat ik ga doen met het land weet ik niet. Ik weet alleen dat ik iets terug wil geven aan het land, ik weet alleen nog niet hoe.'

In het boek schrijf je dat je tante Claudette zegt: om jezelf te accepteren, moet je ook je beide ouders accepteren. Is dat gelukt?

'Ja, dat is gelukt. Ik heb mijn vader één keer ontmoet. Dat was genoeg. Ik weet sindsdien waar ik sta met mijn vader. Die is er niet voor mij. Dat heb ik geaccepteerd en dat voelt bevrijdend. Ik streef geen dingen na die

ongrijpbaar zijn, waar ik zelf geen grip op heb. Dan doe ik mezelf tekort.' ■

'Mijn zus was veel met onze familie bezig'.

Wie is Sergio?

Sergio Vyent was van 2017 tot 2021 maître van de tv-hit *First Dates*. Daarvoor had hij een succesvolle carrière in de horeca, in binnen- en buitenland. In 2021 verscheen zijn boek: *'De liefde volgens Sergio'*. Onlangs verscheen zijn tweede boek: *'Het land van Onverwagt'*. Sergio heeft een vriendin en woont in Amsterdam. Uit eerdere relaties heeft hij een tweeling van 9 en een zoon van 19.

Het land van onverwagt. Sergio Vyent. Uitgeverij Luitingh-Sijthoff.

Op maandag is het pizza- en chillavond!

Ze eten bij single (pleeg)moeder Sara Coppens (37) áltijd gezond, behalve op maandag. Dat is pizzadag! Tot grote vreugde van de kids.

Tekst: Martine Bruynooge **Foto:** Carla Kogelman

ritueel

Ieder gezin heeft rituelen.
Wat is vaste prik bij Sara thuis?

Als je in huize Coppens kijkt zou je niet zeggen dat het huishouden wordt gerund door een werkende single (pleeg) moeder met vijf (!) kinderen onder de veertien. Het is er netjes, georganiseerd, schoon én er wordt gezond gegeten. Er gaat volkoren brood mee naar school, bakjes vol vers fruit en 's avonds staat er een maaltijd met veel groenten op tafel. Behalve dus op maandag. 'Dan is het pizzadag. De kinderen vinden het helemaal het einde,' lacht Sara.

Meestal zijn het pizza's margarita want dat vinden Dietrich (13), Moshe (11), Meijer (9), Chloé (7) en Ramy (4) allemaal lekker.

Zwemles

Op maandag kwam het er steeds vaker niet van om te koken, vertelt Sara over het ontstaan van dit wekelijkse ritueel. Niet zo gek, want overdag staat ze als juf voor de klas en racet

daarna met Dietrich, Meijer en Chloé naar het zwembad voor zwemles. Moshe gaat naar een aparte zwemles voor autistische kinderen. 'Ik heb eigenlijk helemaal geen tijd voor al die zwemlessen, maar het móet, het is zo belangrijk dat ze dit leren.'

Door tijdgebrek én omdat Sara na zo'n dag ook best moe is, stond er steeds vaker op maandag pizza op het menu totdat het vaste prik werd. Daarna is het steevast even relaxen op de bank, gezellig met z'n allen. Voordeel voor Sara is dat er één dag per week dan ook geen afwas is. En zo begint de schoolweek met blije kinderen aan tafel die keurig en sneller dan normaal hun bordjes leegeten. Kinderen blij, moeder blij. De week is begonnen. ■

De namen van Chloé en Ramy zijn gefingeerd.

Claire Keegan, schrijver van het boek *Pleegkind*

‘Ik stel me graag voor hoe het is om een kind te zijn’

Bij deze Thuismakers ontvangen pleegouders als dank voor het openstellen van hun hart en huis de novelle *Pleegkind*. Het verhaal laat op prachtige wijze vanuit het perspectief van een kind zien wat het bieden van aandacht, rust en ruimte doet.

Het boek *Pleegkind* speelt zich af in de jaren tachtig, op het platteland van westelijk Ierland. Het verhaal gaat over een meisje van ongeveer tien jaar (haar leeftijd en naam blijven onbekend) dat op een zondag onaangekondigd door haar vader naar een plaatsje aan de kust wordt gereden. Ze wordt, waarschijnlijk omdat haar moeder hoogzwanger is en het gezin nauwelijks kan rondkomen, die zomer uitbesteed aan John en Edna Kinsella, een echtpaar dat ze niet kent. ‘Ik stel me graag voor hoe het is om een kind te zijn,’ vertelt de Ierse schrijver Claire Keegan over het boek dat ze schreef. ‘Ik ben heel erg geïnteresseerd in hoe machteloos kinderen

zijn en hoezeer ze zijn overgeleverd aan de grillen van hun ouders en verzorgers. En dat ze meestal niemand hebben bij wie ze terecht kunnen als het niet goed met ze gaat.’

Tijdelijk thuis

Het meisje in *Pleegkind* wordt zonder bagage, kleren of lievelingsspeelgoed gedropt bij haar tijdelijke adres. Niemand vraagt haar of ze wel naar die mensen toe wil, of er wil blijven. Maar al

snel beseft het meisje dat haar tijdelijke thuis wel deugt. In haar eigen huis bestaat het leven uit werken, drukte, de wekker zetten en aan de slag. In het huis van de Kinsella’s ‘krijg je de ruimte en de tijd om te denken’. Zo krijgt ze die zomer een glimp te zien van een ander, warmer soort huiselijkheid dan dat ze thuis gewend is. Afgelopen voorjaar schreef de recensent van de NRCV-gids treffend over het boek: De Kinsella’s zijn niet speciaal zoetsappig of rijk, maar ze geven het meisje aandacht die ze kennelijk nooit gehad heeft. Als meneer Kinsella met haar naar zee wandelt, pakt hij haar hand. ‘Zodra hij die vastheeft besef ik dat mijn vader me nooit bij de hand heeft genomen, en ergens wou ik dat Kinsella me losliet, zodat ik dit niet hoefde te voelen.’

Verfilming *Pleegkind*

De Ierse regisseur Colm Bairéad maakt een film van *Pleegkind: The Quiet Girl*. De Volkskrant gaf de film vier sterren: ‘Zonder zich te verliezen in sentiment, toont scenarist en regisseur Colm Bairéad het verschil tussen een kinderleven met of zonder ouderlijke affectie.’

‘Al snel beseft het meisje dat haar tijdelijke thuis wel deugt’

Cas (15) is columnist voor Thuismakers. Hij woont sinds vier jaar bij zijn pleegouders Geert en Bodil, is geslaagd voor het vmbo en doet de opleiding Media & Redactie op het Mediacollege in Amsterdam.

Fotografie: Nancy Siesling

'Afscheid nemen kan soms heel lastig zijn'

Opnieuw beginnen

Hallo, mijn naam is Cas en ik heb weer een nieuwe column geschreven. Het thema van deze editie van Thuismakers is loslaten. Of ik daar iets over wilde schrijven? Hier komt-ie.

In het leven moet je veel dingen loslaten en dat kan soms vervelend zijn. Als pleegkind of als pleegouder moet je soms wat meer dingen loslaten dan gemiddeld. Als je in een pleeggezin gaat wonen, zoals ik, dan kun je je oude vrienden of je oude school moeten loslaten, tenzij je nieuwe huis dichtbij is natuurlijk. Dat afscheid nemen kan soms heel lastig zijn. Soms ben je even verdrietig door alle veranderingen in je leven, en dat mag. Maar soms is het ook nodig. Je kan niet voor altijd aan iets of iemand vasthouden, niet als 'gewoon' kind en ook niet als pleegkind, en dus is het soms nodig om los te laten om door te gaan.

Ik heb al veel dingen moeten loslaten, en dat vond en vind ik nog steeds erg lastig. Ik moest mijn woonplaats meerdere keren loslaten voor een andere. Voor mij had dat grote gevolgen. Ik moest twee keer helemaal opnieuw beginnen met vrienden maken, wennen aan een andere omgeving, wennen aan een hele nieuwe school met een nieuwe klas en wennen aan het nieuwe huis.

In het begin was ik erg verdrietig als ik alwéér weg moest. Vaak sloot ik mezelf op in mijn kamer om te huilen denkend aan de 'goede oude tijd'. Maar al snel merkte ik dat het op de nieuwe plek ook wel leuk kon maken. Je maakt weer nieuwe vrienden en je leert andere plekken kennen. Want meestal kom je toch weer in een huis terecht met lieve mensen die ook gewoon het beste willen voor jou.

Loslaten kan dus heel moeilijk zijn, maar soms ook nodig. Want als je sommige dingen niet loslaat, zul je andere dingen nooit kunnen vastpakken. Als je je oude vrienden niet een beetje loslaat, zul je nooit nieuwe vrienden maken, denk ik. En na al die keren loslaten ben je toch hier beland, in het hier en nu. En is het leven wat je nu beleeft het waard? Dan weet je zeker dat je de juiste dingen hebt losgelaten.

zeg 'ns eerlijk

Een open gesprek tussen pleegkind en pleegouder

Pleegmoeder Francis:
*'Shanaya leert
mij dat je goed
voor jezelf
moet opkomen'*

Open & eerlijk

Ze dromen ervan samen op verre vakantie te gaan, houden van samen series kijken en gaan regelmatig naar de manege, lekker paardrijden. Hoe gaat het verder tussen Francis (42) en pleegdochter Shanaya (9, wegens privacy niet op de foto)? 'Ik vind het vooral leuk om samen te gaan shoppen.'

Wat vind jij het leukst om samen te doen?

Shanaya: 'Het allerleukste is als we samen gaan shoppen. Dan gaan we naar H&M of Zara en kopen we iets leuks. Ik krijg veel van mama, maar niet alles. Dan zegt ze dat je niet alles zomaar kunt kopen. Dat snap ik ook wel. Vaak gaan we ook nog even naar de Jamin. Ik ben dol op snoepen.'

Francis: 'Ik probeer haar een beetje bewust te maken van geld. Vijftig euro voor een shirtje is veel, voor een jas kan het wel. En natuurlijk zeker niet altijd. Ik vind dat Shanaya een leuke stijl heeft. Ik vind het vooral leuk als ze voor kleurrijk gaat. Pas had ze een fase dat ze vooral zwart wilde. Dat mag, al vind ik het bij kinderen leuker als het wat vrolijker is.'

Shanaya: 'Mode is ook een beetje haar werk omdat ze een blog heeft. Maar meestal doe ik toch wat ik zelf wil, toch mama?'

Francis: 'Dat klopt hoor en zo hoort het ook!'

Shanaya: 'Meestal wordt het kleding die we allebei leuk vinden trouwens.'

Wat is minder leuk in huis aan de ander?

Francis: 'Als ze rommel maakt in de keuken!'

Shanaya: 'Ik hou gewoon heel erg van koken. Gisteren had ik lekker zalm gemaakt. Een eitje koken vind ik ook leuk.'

Francis: 'Dan heb ik het aanrecht net helemaal opgeruimd en dan gaat zij los in de keuken. Ik vind het fijn dat ze van koken houdt, maar ze laat altijd wel een heel grote berg afwas achter.'

Shanaya: 'Ja sorry. Ik hou gewoon niet van afwassen.'

Francis: 'Ik heb veel geduld en ben meestal rustig. Maar van die bende raak ik op zo'n moment geïrriteerd. Dan denkt ze meteen dat ik boos ben. Dat is niet zo hoor. Ik geef gewoon aan dat ik het niet leuk vind.'

Shanaya: 'Dat snap ik eigenlijk wel. Ik heb er nooit zin in maar steeds vaker probeer ik zelf de afwas te doen.'

Francis: 'Superfijn is dat!'

Wat staat er hoog op het verlanglijstje om eens te doen samen?

Shanaya: 'Op vakantie!'

Francis: 'Ja, dat is echt een droom. We willen dolgraag naar Spanje of Turkije.'

Shanaya: 'Weet je nog dat ik een keer niet mee kon op vakantie?'

Francis: 'Jammer was dat hè. Voor mijn werk zou ik op vakantie naar een zonnig land gaan, samen met de kinderen. Alles was geregeld met het reisbureau, het was voor mijn Instagram. Toen bleek dat Shanaya alleen een Surinaams paspoort had en kon ze niet mee.'

Shanaya: 'Ik begreep wel dat mijn broer en mama wel gingen, maar voor mij was het niet leuk.'

Francis: 'Gelukkig hebben we nu al het papierwerk geregeld, heeft ze haar paspoort *in the pocket* en kunnen we binnenkort naar de zon! Dan halen we alles in!'

Shanaya: 'Ik heb er nu al zin in. Lekker samen zwemmen en naar zo'n resort met een restaurant.'

Francis: 'We zijn vaak in eigen land op vakantie geweest, naar Center Parcs enzo, maar samen naar Turkije lijkt me te gek!'

Waar ben je trots op bij de ander?

Shanaya: 'Ik vind haar heel lief. Ik vind het ook leuk dat we allebei meisjes zijn en meisjesdingen kunnen doen. Dan kan ik haar nagels doen, masseren of een gezichtsbehandeling geven. Later wil ik kapper worden of nagelstyliste. Daarom.'

Francis: 'Ik ben trots op haar omdat ze zo'n bijzonder meisje is. Shanaya is sterk. Ze leert mij dat je voor jezelf moet opkomen. Dat kan zij heel goed. En verder ben ik er trots op dat we het zo gezellig hebben thuis. Als we samen op de bank series kijken voel ik me heel gelukkig.' ■

Bij Francis thuis

Shanaya woont nu bijna vijf jaar bij Francis en haar zoon Gabriël. Ze zit in groep 6 en vindt school best leuk. Ze heeft veel vriendinnen. Haar hobby's zijn paardrijden, shoppen en koken. Francis houdt ook van paardrijden. Daarnaast is ze dol op schilderen en maakt ze leren tassen. Francis heeft een blog over reizen, lifestyle en mode. Momenteel volgt ze ook een opleiding tot holistisch therapeut.

'Voor dit werk krijg ik veel waardering'

De Pleegouderraad (POR) komt op voor de belangen van pleegouders en pleegkinderen bij Level. De raad wordt gevormd door pleegouders die deze werkzaamheden vrijwillig doen, naast de zorg voor een pleegkind. Wie zijn deze toppers? We interviewen POR-leden Linda en Jan. Let op: ze zoeken versterking, heb jij interesse?

Linda van den Berg zit nu een jaar in de Pleegouderraad. Ze heeft een pleegzoon en twee biologische zonen.

Wat doe je in het dagelijks leven? 'Het grootste deel van mijn tijd gaat naar de verzorging van de kinderen. Mijn pleegzoon is nog maar zes jaar. Daarnaast doe ik veel vrijwilligerswerk voor Humanitas.'

En wat zijn je werkzaamheden voor de POR?

'Wij vertegenwoordigen de pleegouders. Wij houden ons bezig met diverse vraagstukken waar pleegouders mee te maken hebben.'

Waarom is de POR belangrijk? 'De POR is belangrijk omdat vraagstukken van pleegouders kunnen worden vertaald naar de directie van Level.'

Krijg je iets voor je werk bij de POR? 'Voor het

werk bij de POR krijgen wij een vrijwilligersvergoeding.'

'Je kunt echt iets betekenen voor andere pleegouders'

Waarom werk jij graag voor de POR? 'De POR geeft energie omdat je echt iets kan betekenen voor pleegouders. Wij vergaderen regelmatig met ons team, maar ook met de directie van Level. Zo kunnen wij zorgen met elkaar delen en oplossingen bedenken.'

Jan Lucke zit vijf jaar in de Pleegouderraad en is bestuurslid. Hij is pleeggrootouder van zijn kleinzoon.

Wat doe je in het dagelijks leven? 'Ik ben al ruim negen jaar pleeggrootouder van mijn kleinzoon van 21 jaar. Ik ben gepensioneerd na 47 jaar politiemans in Amsterdam te zijn geweest. Ik ben ook bestuurslid van de LOPOR, het Landelijk Overleg van de diverse Pleegouderraden.'

Wat is de POR eigenlijk? 'De POR is een medezeggenschapsorgaan binnen pleegzorg. We geven het bestuur van Level gevraagd en ongevraagd advies. Dit gaat in goed overleg en af en toe verschillen we wel eens van mening, maar de verstandhouding is goed. Dat is volgens mij ook noodzakelijk om tot goede inzichten en gesprekken te komen.'

Wie hoop je dat zich meldt als nieuwe 'collega'? 'Wij zijn op zoek naar een betrokken

persoon die voor pleegkinderen en pleegouders wil opkomen en daar tijd voor vrij wil maken. Belangrijk voor een lid van de POR is om onderscheid te kunnen maken tussen het eigen belang en het algemeen belang. De POR is er voor het algemene belang van pleegkinderen en pleegouders.'

Wat zou extra fijn als hij/zij het meeneemt? 'Het zou fijn zijn als iemand kennis heeft van social media!'

Wat wil je nog zeggen tegen iemand die overweegt te reageren? 'Er is nu ook de mogelijkheid om een training te volgen voor dit werk. Die is niet heel intensief en geeft je wel de basis en de tools om dit werk te kunnen doen. Niet twijfelen dus!'

Meer informatie: level.nl/mep

Kom jij de POR versterken?
Stuur een mail naar pleegouderraad@level.nl

Lieve

Lieve (50) is getrouwd met Thore (51). Samen zijn ze pleegouder van Cleo (13), Jerry (10) en Lara (7).

Ze hebben ook twee katten, konijnen, vissen en een mierenboerderij.

'En wij maar proberen het gezellig te houden'

Ideaal- beeld

Volgens het woordenboek betekent loslaten 'in vrijheid stellen, laten rusten, zich er niet langer druk om maken'. Nou, daar heb ik als pleegouder zeker ervaring mee. Bijvoorbeeld toen ik me realiseerde dat wij, Thore en ik, toch een ideaalbeeld hadden van een (pleeg)-gezin. Ondanks dat we in theorie natuurlijk wisten dat pleegzorg ingrijpend, heftig en uitdagend zou zijn, zag ik ons tijdens het traject ernaartoe toch vooral gezellig spelletjes doen, samen eten en de dag doornemen. De realiteit is heel anders. Spelletjes spelen met drie kinderen met trauma's is gewoon onmogelijk. Winnen en verliezen, op je beurt wachten, de aandacht verdelen: het vraagt veel te veel van hun overprikkelde brein. Binnen twee minuten vliegen dobbelstenen door de kamer, wordt er geschreeuwd en gehuild en met deuren gegoid. En proberen wij het uit alle macht 'gezellig' te houden.

Met z'n vijven aan tafel eten? Zelfde verhaal, er is altijd wel iets. De geluiden die de één maakt, de hoeveelheid die de ander opschept. Of dat het eten 'door elkaar' zit in plaats van zo lekker duidelijk uit drie pannen, los van elkaar op een bordje geschept. En wij daar tussendoor maar proberen een 'gezellig' gesprekje over hun dag te houden. Doodmoe en gefrustreerd werden we ervan, en dus werd het tijd om los te laten, ons beeld bij te stellen.

Spelletjes doen we nu één op één. Werkt perfect en zelfs beter. Zij genieten ervan en wij dus ook. Eten aan tafel doen we, hoe dan ook, altijd met elkaar. Maar is je bord leeg? Dan mag je van tafel. Niks wachten tot iedereen klaar is. Zij blij, wij blij, want wij tafelen lekker na, met z'n tweeën, ontspannen, zonder gedoe.

Loslaten is spannend. Is het wel oké dat we het nu anders doen en zien dan we in eerste instantie van plan waren? Maar daarna geeft loslaten zoveel ruimte. Ruimte voor nieuwe mogelijkheden, nieuwe ervaringen, ruimte om te groeien. Ik word er steeds beter in.

Samen sterk

Salomé (49) is pleegmoeder van Dario (12) en Carolina (4,5) waar ze samen met haar partner Tobe (44) voor zorgt. De kinderen en hun pleegouders blijken een match made in heaven. Maar pleegouders zijn is soms ook moeilijk, zegt ze: 'Het is niet altijd leuk dat je als pleegouder moet 'vechten' met allerlei partijen voor de rechten en belangen van je pleegkinderen.'

Tekst: Martine Bruynooge

MOOI

'Al bij de eerste ontmoeting hadden Tobe en ik het over kinderen. We bleken allebei te dromen van een groot gezin én we hadden allebei de wens om een kindje te adopteren. We hebben lang geprobeerd om biologische kinderen te krijgen. Dat is drie keer gelukt, maar helaas ging het steeds niet goed. Ondertussen meldden we ons aan voor adoptie. Via mijn werk kwam ik in aanraking met pleegzorg. We hebben het traject dat erbij hoort gevolgd. Al snel voerden we gesprekken over plaatsingen van verschillende pleegkinderen. Bij Dario klopte het. Hij kwam bij ons wonen als schattige peuter van 2,5 jaar. We waren zijn achtste gezin. Veel later kwam Carolina. Ik ben dankbaar dat deze kinderen er zijn. Ze passen zo goed bij ons en wij bij hen. We zijn een wereldmatch, het had niet beter gekund.

Hulp en steun

Het mooie aan pleegzorg is dat er altijd hulp en steun is als je een vraag hebt. In het begin liepen we met Dario tegen van alles aan. We hoefden onze pleegzorgwerker maar te bellen en er kwam hulp, informatie, een luisterend oor, gesprekken over trajecten die we

in konden gaan met hem... Samen keken we wat goed voor Dario was.

Bij Dario kost het contact met de biologische moeder veel energie. Het is fijn om Level dan als schakel te hebben bij moeilijke gesprekken. Ook zorgen we samen dat de bezoeken met zijn ouders harmonieus verlopen. Ik geniet heel erg van de kinderen. De mooiste momenten zijn thuis als we samen zijn. We houden er allemaal van om spelletjes te doen, te knutselen en een film te kijken op de bank. Heerlijk.

'We zijn een wereldmatch, het had niet beter gekund'

We houden er ook van om op pad te gaan. We zijn dol op weekendjes weg, liefst samen met neefjes en nichtjes van ons. Lekker zwemmen, naar een pretpark of met laarzen aan het bos in. We kijken er ook altijd naar uit om hun 'gezinsverjaardag' te vieren, de dag dat ze bij ons zijn komen wonen.

We zetten ze dan extra in het zonnetje. Dario wilde de laatste keer naar de Efteling, dat is helemaal zijn ding. Caroline koos voor Plopsaland in België. Dat is toch te leuk? Zonder haar was ik daar nooit geweest.

Rust in de tent

De moeder van Carolina heeft bewust voor pleegzorg gekozen. Haar familie laat vaak weten hoe dankbaar ze zijn dat Carolina bij ons mag zijn. Dat is bijzonder. De pleegzorgwerker zegt vaak dat het zelden zo gaat. Bij Dario ligt het anders. Met moeder gaat het contact slecht. We hebben jaren gevochten voor rust in de tent. Dario's moeder is zwanger; hij krijgt binnenkort een halfbroertje. Voor Dario best lastig: mag dat kindje dan wel bij zijn moeder blijven wonen? Toch snapt hij het en pakt het goed op en gelukkig is het contact met zijn vader wel goed. We hebben veel geïnvesteerd in goed contact tussen Dario en zijn moeder en nu ze zwanger is, gaat het eindelijk beter. Hoe mooi zou het zijn als hij op termijn zelf op de fiets naar zijn moeder en broertje kan, als hij dat zelf wil.'

MOEILIK

'Er komt veel kijken bij pleegzorg. Als pleegouder plan je niet alleen de bezoeken met ouders, opa, oma's en tantes. Ook heb je gesprekken met jeugdbescherming, pleegzorgmedewerkers en school.

Bij onze pleegkinderen is het misschien ook wel extra ingewikkeld. Dario en Carolina zijn geen broer en zus en hebben dus allebei een eigen familie. Dario ziet zijn vader eens in de zes weken en zijn moeder eens in de zes weken. Bij Carolina is het eens in de vier weken.

Het gaat niet alleen om het plannen van de afspraken, je moet ook zorgen dat iedereen zich eraan houdt en dat er begeleiding bij is vanuit Levvel voor de bezoeken bij Dario. Bij Carolina is het simpeler, daar hoeft geen professional bij te zijn.

Ik schrijf iedere twee maanden een verslag voor allebei waarin ik noteer wat we hebben gedaan en hoe het met ze ging. Ik stuur dat op naar de ouders. Het is veel werk en in principe hoef ik het niet meer te doen, maar het is nu zo'n gewoonte dat ik ermee doorga. Hoe mooi is het als ik ze dit kan geven als ze achttien zijn?

Iets anders wat ik echt ingewikkeld vind zijn de rechtszaken voor Dario omdat zijn moeder het niet eens is met de plaatsing. Als ik iets had willen

missen, dan waren het de rechtszaken. En de keren dat moeder leugens over ons vertelt, aan haar advocaat of zelfs op socials. Er zijn bezoeken bij jeugdbescherming die uit de hand zijn gelopen. Dat gaat je allemaal niet in de koude kleren zitten.

'Wat voor mij nooit went is als de kinderen verdrietig zijn en ik niks voor ze kan doen'

Leven omgooien

In de eerste jaren was het pittig thuis omdat Dario uit een onrustige periode kwam. Hij had veel rust en hulp nodig, kon toen hij naar school ging niet overblijven of naar de bso... We moesten ons hele leven omgooien. Omdat Tobe en ik als zelfstandigen werken, waren we flexibel en kregen we het geregeld, maar makkelijk was het niet. In die tijd pakte ik wat meer op, nu heeft Tobe sinds een dik jaar een sabbatical. Zo houden we elkaar in balans.

Wat ik ook moeilijk vind is als de kinderen verdrietig zijn en ik niks voor ze kan doen. Bijvoorbeeld als Carolina naar school moet en ze me in de klas niet wil loslaten. Dan zet ze het op een krijsen, dat gaat door merg en been. Dat ik haar in een situatie moet brengen die even niet goed voelt en haar daar dan toch moet laten, doet me pijn. Ze moet er nu doorheen, dat weet ik, maar toch.

Laatst was op de school van Dario het thema familie. Toen moest hij zo huilen in de klas. Dat is verdrietig. Ik vind het knap van hem dat hij het uit en kan zeggen dat hij het jammer vindt dat hij niet bij zijn ouders woont en tegelijkertijd aangeeft dat hij blij is bij ons te zijn.

Vader en moeder

Mensen zeggen soms dat het zo mooi is wat wij voor deze kinderen doen. Dat is fijn om te horen. Maar ze moeten niet vergeten dat deze twee kinderen ons ook zoveel geven, wij mogen de vader- en moederrol ervaren en invullen, de kinderen een basis geven. Dat is het mooiste wat er is.' ■

Alle namen zijn gefingeerd.

Wintereditie

Thuis knutselen, lekker lezen of een dagje de deur uit!

Kom jij kunst maken in het Van Gogh Museum?

Het Van Gogh Museum en Levvel organiseren een aantal series van kunstworkshops. Lijkt het jou leuk om samen met andere jongeren en een kunstenaar kunst te maken? Je bent welkom om mee te doen! De workshops zijn in februari 2024.

Wanneer kun je meedoen?

- Als je tijd hebt in de voorjaarsvakantie.
- Je hebt zin om nieuwe mensen te leren kennen.
- Als je ouder dan 12 jaar bent.

Meer weten en aanmelden? Scan en lees meer!

Speciaal voor jongeren

Potje curling

Slenter langs kraampjes, drink warme choco, vergaap je aan de modelspoorlijn of speel een potje curling! In het Kersthuis in Alkmaar is het winters genieten t/m 3 januari. [Kersthuisalkmaar.nl](https://www.kersthuisalkmaar.nl)

Artis bedankt namens al onze pleeggezinnen!

Om pleegouders te bedanken gaf ARTIS tijdens de Week van de Pleegzorg aan alle pleeggezinnen van Levvel een gratis dag in het ARTIS-Park cadeau. De gemeente Amsterdam gaf er een lieve knuffel bij cadeau. We kregen heel veel enthousiaste reacties van gezinnen die al zijn geweest. Heb jij je kaarten al aangevraagd? Ze zijn nog tot eind februari 2024 geldig.

levvel.nl/artis

ARTIS bedankt namens al onze pleeggezinnen!

Alle gezinnen kregen deze knuffel cadeau. De dag is mogelijk gemaakt door ARTIS, de gemeente Amsterdam en Levvel Pleegzorg.

Schaatsen in de kerstvakantie

Kom in winterse sferen op een van de vele schaatsbanen in Nederland. Misschien heb je zelf nog een paar schaatsen op zolder liggen die je alvast uit het vet kan halen – je weet maar nooit of er natuurijs komt – of je huurt ter plekke een paar schaatsen bij de ijsbaan: altijd leuk om te doen!

Waar kun je schaatsen?

- In Scheveningen is het feest bij het Cool Event. [cooleventscheveningen.nl](https://www.cooleventscheveningen.nl)
- In Amsterdam kun je tot 11 februari terecht op de Jaap Eden Baan. [jaapeden.nl](https://www.jaapeden.nl)
- In Alkmaar kunnen ze thuis meekijken als jullie gaan schaatsen via de webcam. [demeentalkmaar.nl/ijsbaan](https://www.demeentalkmaar.nl/ijsbaan)
- In Laren is de Winter Village er nog tot 7 januari. [wintervillagelaren.nl](https://www.wintervillagelaren.nl)
- In Bussum kun je disco-schaatsen, ook tot 7 januari. [bussumopijs.nl](https://www.bussumopijs.nl)
- Bij het Spoorwegmuseum schaats je tussen de treinen! De ijsbaan ligt er tot 7 januari. Wel reserveren. [spoorwegmuseum.nl](https://www.spoorwegmuseum.nl)
- Je kunt natuurlijk ook skiën! In Hoofddorp hebben ze speciale kidsfundagen. [skicentrumhoofddorp.nl](https://www.skicentrumhoofddorp.nl)

Voorleesboek voor de jongste pleegkinderen

Hartenkind

Eerder schreef Lyona Rose (33) het boek 'Ik ben een pleegkind, en nu?', een handleiding voor pleegkinderen. Haar nieuwste boek 'Hartenkind' is n t verschenen. Thuismakers belde met Lyona over haar nieuwe boek, geinspireerd op haar eigen jeugd als pleegkind.

Hartenkind,
Lyona Rose,
€ 16,99

'Ik vond het altijd fijn als er werd voorgelezen'

Waarom heb je Hartenkind geschreven?

'Toen ik drie jaar was ben ik in een pleeggezin gekomen. Hoewel het een fijne plek was en het goed met me ging, voelde ik me ook vaak alleen. Als pleegkind word je vaak geconfronteerd met het feit dat je anders bent. Kinderen die aan je vragen van wie je het meest houdt, van je eigen ouders of van je pleegouders. Vader- en moederdag op school, wanneer de andere kinderen in de klas 'gewoon' voor hun vader een tekening maken. Of wanneer je wordt voorgelezen. Alle boeken leken voor mij over 'normale gezinnen' te gaan, niemand was zoals ik. Hartenkind moet daar voor pleegkinderen van nu verandering in brengen.'

Lazen je pleegouders jou voor?

'Ja, mijn pleegmoeder, voordat ik ging slapen. Ze kwam dan gezellig naast me liggen. Ik weet nog dat ik het een fijn moment vond, maar dat het me ook altijd een beetje verdrietig maakte. Toen ik zo klein was kon ik er nog geen woorden aan geven, maar nu weet ik dat het komt omdat de verhalen in boeken vaak gaan om gezinnen met biologische ouders, waar opa en oma langskomen en het gezellig is. Het gaf mij het gevoel niet helemaal bij de normale kinderen te horen.'

Waar gaat Hartenkind over?

'Het gaat over Daan. Hij woont in een pleeggezin en maakt van alles mee wat ik ook meemaakte. Zijn pleegmoeder wordt zwanger en hij vraagt zich af waarom hij niet uit haar buik komt en of ze misschien meer van de baby gaat houden dan van hem, bijvoorbeeld. Ieder hoofdstuk behandelt een ander thema. De vragen die ik zelf als kind had, worden er in beschreven.'

Het verschijnt vlak voor de feestdagen. Hoe waren die voor jou?

'Ik vierde het als kind met mijn pleegouders. Het was gezellig, maar ik voelde ook altijd een soort leegte. Dan dacht ik aan mijn eigen ouders en vroeg ik me af of zij het wel fijn hadden, of ze ook wel lekkers te eten kregen. Als pleegkind zit je vaak in zo'n loyaliteitsconflict. Ik hoop dat Hartenkind kleine kinderen laat voelen dat ze niet alleen zijn in deze gevoelens. Wat ik wil zeggen is: je bent niet alleen, er zijn meer kinderen zoals jij en alles komt goed.'

Op de foto Lyona in de tijd dat ze bij het pleeggezin woonde.

Thuismakers mag 5x Hartenkind weggeven! Kans maken? Kijk op level.nl/hartenkind

[Levvel.nl/thuismakers](https://levvel.nl/thuismakers)